

Съ тебе мама въ рай да иде.
Въ рай да иде, рай да види,
Христу богу да достои.“
Обрѣна ся свѣти Петаръ
Тѣ погледна низъ негово
Низъ негово десно рамо
Слѣзи рони низъ хубаво
Низъ хубаво светло лице;
Отговаря свѣти Петаръ:
„Леле варе, грешна мале.
Не си згодна въ рай да идешъ
Въ рай да идешъ, рай да видишъ,
Христу богу да достоишъ.
Кога бѣхме, мила мамо,
На бѣло, мамо, видело,
Ние бѣхми чорбаджии
Чорбаджии механджии,
Додеха си два божечи,
Засвириха, запееха,
И ся, мамо' помолиха
За Христово свѣтло име;
Но ти, мамо, не ги дари,
Не ги дари божя дарба.
На *) имъ даде, мила мамо,
Една кора питенъ лебецъ,
Де седеше отъ целъ месецъ.
С' излезоха два божечи,
Ти ся, мамо, попишмани
Попишмани и прокле ги, —
„Богъ д' убие два божечи
Че ми кѣща осиромашихте,
Тѣ ви дадохъ кора лебецъ,
Де кокошки да нахрана.“
Зарадъ това, мила мале,

Не си згодна въ рай да идешъ,
Христу богу да достоишъ,
Че ти не си отделила
За своя-та душица,
Ни па нещо си подала
За Христово светло име.“ —
„Помоли ся грешна майка
Помоли ся свѣти Петру:
„Я ми прости, свѣти Петре,
Прости ми, и приими мя
Съ тебе въ рай божи да ида,
Христу богу да достоя!“
Прие си ъ свѣти Петаръ
Заведе ъ во рай божи.
Три дни ся е богу молилъ
Зарадъ грешна-та му майка,
Да (къ) извади изъ мѣка-та.
Па си скубе отъ коса-та
Отъ коса-та едно влакно
Наставя го сосъ листо-то
Хванѣха сѣ грешни души
Че си имъ е натежало
Да си седатъ, да си горатъ.
Отговаря грешна майка:
„Отвѣдете ся грешни души,
Не сте згодни изъ мѣка-та
Изъ мѣка-та д' излезете,
Не сте дале вие листо
Вие листо като мене,
Вечна мѣка д' излезете.“
Щомъ изрекла тая дума,
Влакно-то ся прекѣснало,
Тѣ паднѣла грешна майка,
Вовъ дѣно-то на мѣка-та.

Дечански Манастиръ.

Фала богу за чудо голѣмо!

А що ке сѣ чудо нагледаме!

*) На = но.